

∞ De Kliniek 4 ∞

Dood

Christian Deterink

Het kreng. De bitch. Het loeder. Ze probeerde hem stuk te maken en eigenlijk had hij dat altijd al moeten weten.

Raso van Kaam ramde met zijn vuisten op de versterkte deuren en verwenste haar naam:

"Moneta! Als ik hier uitkom laat ik je lijden als nooit te voren!" Zijn gebrul verwerd tot gekrijs,

"Bloeden zul je, tot je leeg bent. Ik zal je lijk verbranden en op je as pissen, ik ..." Verward beëindigde Raso zijn woedende monoloog toen er een hand op zijn schouder rustte.

"Bewaar je adem, Raso. Dit heeft geen zin". Het was Maurice die achter hem stond. Zijn stem klonk kalmerend.

"Je hebt gelijk", zuchtte Raso en hij draaide zich met hangende schouders om. Maurice had altijd gelijk. Maar ook hij had niet kunnen bevroeden hoe Moneta hen een lelijk kunstje had geflikt door hen in te sluiten in dit leegstaande pakhuis. Dat kon hij ook niet, hij kende Moneta immers slechts vaag.

Hij, daarentegen, had beter moeten weten. Moneta had het hem nooit echt vergeven hoe hij de Kliniek, de Gemeenschap der Vampiers, ten onder had gebracht. Natuurlijk had ze tegen hem getierd en gevloekt toen ze haar aanvankelijke shock had verwerkt. Maar Raso had gedacht dat het iets tijdelijks was, een zelfde soort irritatie als iemand die gestoord wordt in zijn slaap door een wekker. Een passende metafoor, want ook Moneta had tijden geslapen in de beklemmende sufheid van de Kliniek. Was het dan gek dat je boos was op iemand die je opeens bruut wakte, zoals hij had gedaan? Raso dacht van niet. Maar wat hij wel vreemd vond was dat de boosheid bij haar hierna altijd doorgewoed had. Hij had verwacht dat ze op een gegeven moment had moeten inzien dat Raso haar uiteindelijk een dienst had verleend. Omdat hij haar uit de apathie van de Kliniek had gered en weer in het volle leven had gezet, omdat hij haar weer de glorie van een echte Voeding had laten proeven. Maar toch was dat niet zo geweest. Blijkbaar was ze mentaal toch meer verbonden aan de Kliniek dan hij had gedacht.

"Wat nu?", vroeg Maurice.

Raso keek hem diep in de ogen en las erin nog geen paniek of angst. Onterecht, dacht hij. Hij kende dit pakhuis en wist dat er geen uitweg zou zijn. Maar hij besloot dit vooralsnog niet aan hem te vertellen.

"Een uitgang zoeken, natuurlijk!" zei hij dus.

Maurice bekeek onderzoekend de ruimte waarin ze waren. Het was een grote, lage ruimte van tien bij tien meter en bevond zich in de kelder van een leegstaand pakhuis. Het enige licht kwam

van een enkel naakt peertje aan de zolder en enkele dikke metalen roosters in het plafond boven de deur. Deze deur, die dus afgesloten bleek te zijn, was de enige in- en uitgang.

Maurice liep peinzend langs de bakstenen muren. Raso bekeek hem en vroeg zich af of de jongen op zoek was naar verborgen ingangen of zo. Toen hij de hele ruimte was langsgekomen bleef hij weer bij Raso staan. Hij nam zijn hand in het zijne.

"Is dit een grap of zo van haar?", vroeg Maurice.

Raso schudde langzaam zijn hoofd. "Ik heb je ons hele verhaal nog niet verteld."

"Wat heb je met haar gedaan? Heb je je ooit aan haar gevoed of zo?"

Raso schudde zijn hoofd, "Nee, ik heb iets dierbaars van haar kapot gemaakt."

"Vertel het me", vroeg Maurice heel zacht.

Raso kon niet weigeren. Ze zaten neer op het bed en Raso begon te vertellen. Hij had hem nog nooit verteld over de Kliniek. Niet alleen omdat hij het geschiedenis vond, voltooid verleden tijd, maar ook omdat hij vreesde dat het iets in Maurice's houding ten opzichte van hem zou veranderen. Raso was erg gesteld op Maurice, nee: hij hield van hem en hij was bang dat hij hem met het verhaal zou afschrikken. Maurice was voor hem het meest dierbare dat hij ooit had gehad. Hij zwierf nu al weer twee jaar door het land sinds de Red Dragon kliniek in vuur was opgegaan. En in die tijd had hij er op los geleefd zoals hij zich dat had voorgenomen. Hij had zich vergrepen aan talloze jongens en meisjes, eerst voor de nog vrij onschuldige seks. Daarna de Voeding. In twee jaar had hij vijftig mensen vermoord. Niet alleen in Nederland, maar ook in landen als Joegoslavië en Rusland. Gebieden waar meer anarchie heerste. Maar Nederland was altijd zijn thuisland gebleven: hij doodde het liefste mensen in Nederland; ook vampiers zijn soms sentimenteel. Hij had nog jaren door kunnen gaan met zijn ongeremde en losbandige levensstijl, als hij niet opeens Maurice was tegengekomen. Toen was alles anders geworden. Het gevoel dat hij in hem had opgeroepen had hij niet eerder gekend: liefde. En uit naam van de liefde vertelde hij nu aan hem een verhaal dat eigenlijk niet meer verteld moest worden.

Maurice zweeg een lange tijd nadat Raso zijn verhaal had verteld. Uiteindelijk zei hij: "Ik weet niet of ik boos of trots op je moet zijn. Je hebt mede-vampiers omgebracht, Raso. Dat druist tegen alles in waar we voor staan."

Raso maakte een beweging met zijn hand, "Ik heb ze niet gedood. En bovendien waren het geen echte vampiers."

Maurice lachte vreugdeloos; "Maar toch?" Hij boog zijn hoofd. Raso draaide zich naar hem toe en pakte hem bij zijn beide schouders. "Ben je boos op me?", vroeg hij zacht.

"Ja", zei Maurice zacht, "dat ik er niet bij was om die fossielen te zien branden." Opeens grijnsde hij van oor tot oor. Raso lachte opgelucht en sloot hem in zijn armen. Hun monden vonden elkaar en ze begonnen hartstochtelijk te zoenen. Het geschil was weer uit de wereld.

"Niet gedacht dat we zo lang hier zouden blijven", zuchtte Maurice even later toen ze languit liggend uitbleezen op het bed. Raso begreep was hij bedoelde. Maurice was nooit dol geweest op zijn tijdelijke onderkomen in de Amsterdamse havens. Misschien omdat hier al meerdere mensen

hun dood hadden gevonden. Alhoewel het bloed was weggeschrobt, leek Maurice daar toch gevoeliger voor dan hij.

Er ging een steek door Raso's buik. Moest hij hem nu vertellen dat het nog wel eens heel lang kon duren? Hij deed het niet en stelde voor om actie te ondernemen.

Ze inspecteerden de deur nog eens grondig, en toen de muren en toen de vloer. Maar de muren en vloeren vertoonden geen zwakke plekken. En Maurice probeerde vergeefs met zijn schouders de deur te forceren. Raso moest glimlachen toen hij hem ingespannen pogingen zag doen.

Maurice was smal en lichtgebouwd. Zijn pogingen leken even hopeloos als met een proppenschieteer een rijdende tank tegenhouden. Hij liep op de Maurice toe en legde zijn arm om zijn schouder. "Bijna", glimlachte hij veil.

Maar Maurice was niet in voor geintjes. Hij richtte zich op en schreeuwde: "Moneta! Ben je daar? Als je ons nu vrijlaat dan zullen we dit zien als een grap! Moneta! Dit is niet leuk meer!"

Geen enkele reactie van Moneta noch een ander. Niet zo gek, dacht Raso. Moneta was bloedserius, dat wist hij zeker. En het pakhuis en de wijde omgeving waren zoals altijd verlaten. Maurice keek, nu enigszins vertwijfeld, om. "Niets", meldde hij overbodig, "het vuile wijf!"

Raso knikte en bedacht hoe ironisch was hoe hij uiteindelijk hulpeloos werd opgesloten door de enige persoon die hij had gered uit de ondergang van de Kliniek. En hoe hij hier nu over was met Maurice, de enige om wie hij iets gaf en de enige die hij het Sacrament ooit had gegeven. Want ook hij was vampier, natuurlijk.

Dat was gebeurd meteen op de eerste avond dat hij hem was tegengekomen. Ze hadden elkaar ontmoet in een discotheek en die mooie, onschuldige jongen was hem meteen opgevallen. Ze waren in een ongewoon lang geanimeerd gesprek gekomen. Raso praatte nooit zoveel met zijn aankomende slachtoffers. Hij verleidde ze gewoon om daarna zijn lusten op hen te botvieren. Uiteindelijk was Raso bij Maurice thuis uitgenodigd. Ze waren daar op de bank beland maar Maurice had niet verder willen gaan dan zoenen. Ook een dergelijke mate van preutsheid was Raso normaal vreemd, maar merkwaardig genoeg had hij zich niet aan deze beslissing gestoord. Hij had ook gevoeld dat hij zich niet wilde voeden aan de jongen. Natuurlijk had hij gesnakt naar het zonder twijfel zeer smakelijke bloed, maar op de een of andere manier had het ongepast geleken om deze prachtige, waardevolle jongen tot de dood toe leeg te zuigen. Raso had tot dat moment nooit gedacht over het toedienen van het Sacrament, zoals lang geleden Moneta bij hem had gedaan. Het was nooit bij hem opgekomen dat hij hetzelfde kon doen bij andere personen: vampiers van hen maken. Tot dat moment. Toen had hij opeens geweten dat hij meer dan wat dan ook aan Maurice het Sacrament wilde toedienen. En aldus had hij gedaan. Zijn mond was zoekend terechtgekomen bij de keel van Maurice en heel voorzichtig, heel anders dan normaal, had hij de ader blootgelegd en zich gevoed aan slecht een beetje zijn bloed. Maurice was verstijfd onder hem, maar had het laten gebeuren. Hoe had hij ook anders gekund, Raso was veel sterker geweest. Toen had Raso zijn mond weggehaald, voorzichtig zijn pols opengehaald en zijn eigen bloed in zijn mond genomen. Hierna had hij Maurice opnieuw gezoend. Het gemeenschappelijke bloed dat ze toen hadden gedeeld, had de overgang bezegeld.

"We zullen doodgaan van de honger als we hier niet uitkomen", mompelde Maurice.

"Dat zal nog wel even duren. We kunnen minstens een week zonder eten of Voeding."

"Bovendien is hier vast nog wel iets", bedacht Maurice bijna blij en hij liep naar het kleine keukentje in de ruimte, feitelijk bestaande uit een koelkast waarop een warmhoudplaatje stond. Hij trok de koelkastdeur open en verstijfde van de schrik.

"Raso", zei hij uiteindelijk. Raso werd koud van de toon in zijn stem. Er was iets verschrikkelijk mis. Hij liep met een misselijkmakend voorgevoel naar Maurice toe.

"De koelkast", zei Maurice toonloos. Raso keek. De koelkast was geheel leeg. Op een polaroid-foto na die tegen een leeg melkpak was geplakt. Raso herkende de persoon op de foto meteen. Het was Laura, het meisje waar hij en Maurice zich gisteravond aan tegoed hadden gedaan. Onder de foto was in een haastige stijl gekrabbeld: "HIV: 1-1 MONETA". De adem stakte in Raso's keel. Secondenlang kon hij niets zeggen. Toen keek hij Maurice aan en las dezelfde wanhoop in diens ogen als hij in zijn eigen hart voelde. "Besmet bloed".

"Laura? We hebben ons allebei met haar gevoed...", zei Maurice toonloos.

"...dus zijn wij ook besmet", maakte Raso de zin af. Je voeden met geïnfecteerd bloed was voor vampiers bijzonder schadelijk. Zelfs de meest fitte persoon kon in een dag sterven.

Maurice had dit ook al begrepen want hij vroeg: "Hoelang nog?"

"Hoogstens een dag", fluisterde Raso. Nog één dag konden ze overleven na een besmette Voeding. Als ze binnen die tijd niet nieuw gezond bloed binnen kregen was het gedaan met ze. En de helft van de tijd was al verstreken. Moneta had het niet licht opgepakt zich te revancheren. "Mijn god", fluisterde Maurice.

Raso pakte de foto uit de koelkast. Moneta had hun haar toegespeeld begreep hij nu. Ze waren gisteravond gevierd (hij, Maurice, Moneta en Quentin, een oude vriend) naar een besloten feestje geweest. Daar hadden ze Laura ontmoet. Of had Moneta haar aan hen voorgesteld? Raso wist het niet meer.

"Ze heeft zelfs al het eten meegenomen", glimlachte Maurice dun.

Raso keek hem aan en deed langzaam de deur dicht. Toen verloor hij zijn zelfcontrole en schopte ongeremd tegen de koelkast, onderwijl Moneta verwensend voor alles wat maar in hem opkwam. Opnieuw was het Maurice die hem kalmeerde.

"We moeten hier weg", zei hij zacht, "Laten we gaan zoeken."

En aldus deden ze.

Twee uur lang probeerden ze alles wat maar mogelijk was. Ze probeerden de deur te forceren met behulp van de oude houten bank, controleerden nog nauwkeuriger op zwakke plekken in muren en vloeren, wrikten als bezetenen aan het zware metalen rooster boven de deur en gilden de longen uit hun lijf, smekend om hulp.

Niets hielp.

Uiteindelijk zonken ze moedeloos neer op het bed. Maurice nestelde zich in Raso's armen en snikte onbedaarlijk. Raso bleef stijf liggen en pijnigde zijn hersenen met mogelijke vluchtroutes en ongecontroleerde haatgevoelens. Beiden leverden niets op.

"Ik wil niet op deze manier dood!" Maurice keek hem met rood betraande ogen aan.

Raso streek hulpeloos door zijn haar. Wat hield hij van hem. Liever dan alles wilde hij bij hem zijn. Dingen met hem doen, samen met hem door het leven gaan. Nee, ook hij voelde zich beroerd en wilde niet dood, maar alleen uitte hij het niet. Maurice, bedacht Raso zich, was altijd al wat opener, gevoeliger en emotioneler geweest. In het begin, toen in die discotheek, was hij breekbaar geweest, o zo breekbaar. Feitelijk was hij dat altijd gebleven. Toen hij eenmaal vampier was, was ook Maurice wat harder en meedogenlozer geworden, maar niet zoals hij. Ook Maurice vermoordde mensen, maar haalde geen genoeg uit het doden van de mensen zelf. Hij maakte de daad het liefst snel en geruisloos af en genoot louter van de volle en rijke smaak van het bloed. Raso daarentegen wilde de Voeding voor het slachtoffer nog wel eens pijnlijk uitrekken. En Maurice was veel gevoeliger voor omgevingen en stemmingen. Daarom haatte hij deze plek ook. Raso maakte het niets uit waar hij zijn slachtoffers ombracht en uitzoog.

"Het is hopeloos", bromde Raso. Het klonk hem heel definitief in de oren, en zo bedoelde hij het ook.

"Ik ben bang", fluisterde Maurice. Raso trok hem naar zich toe en trok hem zo dicht mogelijk tegen zich aan. Zijn gezicht lag tegen zijn borst. Hij voelde zijn lichaam trillen. Lange tijd bleven ze zo liggen.

Tenslotte werkte Maurice zich los uit de omhelzing en zei: "In ieder geval ben ik samen met de persoon van wie ik houd...". Ze kusten elkaar, maar de kus had geen hoop maar eerder een onmiskenbaar fatalisme in zich.

"We kunnen echt niets, helemaal niets", gromde Raso uren later terwijl hij door de kamer ijsbeerde. Maurice zat aan de tafel met zijn handen over elkaar. Hij leek ieler en kwetsbaarder dan ooit.

"Over een paar uur", merkte hij op, "misschien komt hier dan iemand langs die we om hulp kunnen roepen."

Een wanhopig idee, wist Raso. Rond het pakhuis bevonden zich sporadisch mensen. Niemand had iets te zoeken in het verlaten oude havengebied. Op zijn best zouden er morgenochtend wat opgeschoten kwajongens rondstruinen. Of drugsdealers. Maar het idee zette zich vast in zijn hoofd. Misschien was er nog een sprankje hoop. En Raso zou zich overal aan vastklampen, als het moest. Hij keek op zijn horloge en zag dat het vier uur 's nachts was. Precies vierentwintig uur na hun rampzalige Voeding. Elke andere vampier zou nu al geveld zijn geweest, maar hoe weldoorvoed hij en Maurice ook waren, spoedig zouden ook zij voor de bijl gaan. Hij voelde zich al licht in zijn hoofd.

Lusteloos wierp hij zich op het bed en even later kwam Maurice naast hem liggen. Ze hielden elkaars hand vast, wachtend op het einde. Raso doezelde weg.

"Ik voel me beroerd", fluisterde Maurice een tijd later. Raso werkte zich moeizaam uit zijn sluimering en keek hem aan. Zijn gewrichten deden pijn. Hij zag dat Maurice er inderdaad slecht uitzag. Zijn ogen waren rood en zijn gezicht was krijtbleek.

"We zullen samen gaan", fluisterde Maurice, "hou je me vast tot het einde?"

Raso knikte en richtte zijn blik weer op de groezelige zoldering. Toen hij op zijn horloge wilde kijken deed zelfs de minieme beweging van zijn arm hem pijn. Het was zes uur. Nog twee uur en de dag was volop begonnen. En daarmee de laatste kans op redding. Het was zomervakantie, misschien dat wat jongens op onderzoek zouden gaan in dat oude lege pakhuis. Misschien dat ze de deur konden openmaken. Het was mogelijk. Maar op deze manier zou hij het nooit halen, tenzij...

Het besef stak hem bijna fysiek en hij wilde de gedachte wegdrukken. Maar deze kwam ontoombaar terug, hij had de mentale kracht niet om het van zich af te zetten: hij zou de ochtend kunnen halen als hij zich aan Maurice zou kunnen voeden.

Raso liep het idee in gedachten over en over. Natuurlijk was ook Maurice's bloed besmet, maar het bleef een voeding, hoe besmet ook. Hij zou zich met de overgebleven levenskracht ontegenzeggelijk kunnen versterken. Maar dan zou hij wel... Maurice moeten vermoorden. Raso keek om.

Maurice lag lijfbleek en roerloos naast hem, maar de druk van zijn hand in die van Raso was onverminderd sterk.

"Ik kan er nu vrede mee hebben", fluisterde Maurice bijna onhoorbaar, "ik sterf in ieder geval naast mijn geliefde." Hij kneep in Raso's hand.

Raso beseftte dat hij Maurice zou moeten beantwoorden maar hij kon alleen maar denken aan de ochtend. Aan de laatste reddingslijntje dat nog in zicht was, zo dun als een draad. Aan een deur die alsnog openging. Hoe hij ternauwernood met zijn laatste krachten zich aan een van die kwajongens kon voeden. Hoe hij beter werd en wraak kon nemen op Moneta. Raso kreeg een misselijk gevoel in zijn buik, maar in zijn van emoties en pijn rondtollende hoofd beseftte hij dat die wil om te leven sterker was dan zijn liefde voor Maurice. Hij draaide zich naar hem om. Maurice keek hem in zijn ogen. De vage glimlach op zijn gezicht verdween. Hij liet Raso's hand los. "Nee", fluisterde hij, "Nee." Raso was verbaasd dat Maurice hem zo snel begrepen had.

"Ik moet, Maurice, alsjeblieft", zei Raso schor.

"Nee, dat niet. In Godsnaam. Laat ons in vrede en liefde sterven..." Zijn stem klonk nauwelijks luider dan de wind die door het rooster boven de deur tochtte. Hij wist dat het te laat was.

Raso keerde zich naar hem toe en pakte met zijn handen zijn vrije arm en zijn hoofd vast. Hij boog zich naar hem voorover op zoek naar zijn hals. Maurice probeerde tegen te stribbelen, maar hij was al te verzwakt. Raso zag hoe dikke tranen uit zijn ogen schoten en hoe zijn gezicht in afkeer verwrongen was. Het raakte het diepste van zijn ziel, juist hem pijn te moeten doen, maar toch ging hij door, te overstuur nu om te stoppen. Hij opende de ader moeiteloos en dronk het bloed in lange teugen. Het smaakte zoals het nog nooit gesmaakt had. Bitter. En terwijl Raso dronk hoorde hij Maurice jammeren, zacht en met ongelooflijk veel smart.

Uiteindelijk stierf het gejammer weg en tegelijk stopte het bloed met stromen. Stram en zich dood voelend in alle ledematen vleide Raso zich weer naast hem neer. Hij veegde met zijn hand over zijn gezicht en merkte dat ook hij gehuild had. Hij keek opzij en zag Maurice's lijk: krijtwit terwijl het laatste bloed uit zijn lijf lekte. De grimas op zijn dode gezicht was afschuwelijk en opnieuw sprongen de tranen in Raso's ogen.

"Wat heb ik gedaan, wat heb ik gedaan?", dacht hij wanhopig, "Ik heb het enige gedood waar ik in dit leven ooit van hield. Maurice. Oh, Maurice." Wanhopig pakte hij zijn hand, maar die voelde koud en naar aan. Met door tranen verblinde ogen keek hij naar het plafond. Hij zag niets en wilde niets meer zien. De dood van Maurice en zijn verschrikkelijke daad hadden hem gebroken.

Toen de dageraad inviel en er zich stralen licht door het rooster boorden merkte Raso dat al niet eens meer. Hij dacht maar aan een ding: hoe hij Maurice uiteindelijk zo afschuwelijk bedrogen had. En hoe Maurice door hem op de meest miserabele manier was doodgegaan die je je maar kon voorstellen. Raso had het de laatste momenten van zijn leven heel koud.

Uiteindelijk stierf Raso om tien voor negen in de ochtend. Bijna twaalf uur lang bleven het lichaam van hem en Maurice onaangeroerd. Toen werd de deur geopend en verscheen Moneta in de ruimte. Ze bekeek de twee lijken op het bed nauwkeurig en zonder te bewegen. Uiteindelijk doorzag ze wat er gebeurd moest zijn. Ze knielde voor het bed en streek door Raso's haar.

"Och arme, dat het zo heeft moeten lopen", fluisterde als laatste eulogie. Toen stond ze kordaat op en verliet de ruimte. Haar vriend stond bij de ingang te wachten.

"Dood?", vroeg hij.

Ze knikte en er gleed een dunne glimlach om haar lippen. De ondergang van de Kliniek was gewroken.

